

διαφεντεύουν τον τόπο τους, που έχει τεράστια στρατηγική αξία για να τον αφήσουν στους κατοίκους του.

Αν ο σχεδιασμός Αναστασιάδη-Νούλαντ εφαρμοστεί μέχρι το τέλος και πετύχει, η διατάραξη των σχέσεων κρατικής κυριαρχίας που διατήρησε την ειρήνη στην Κύπρο, μετά το 1974, δεν θα θέσει σε κίνδυνο μόνο τους Έλληνες στο νησί, αλλά και την ειρήνη στη Μεγαλόνησο και μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Θα οδηγήσει επίσης στην ένταξη της Τουρκίας από το παράθυρο (με δικαιώματα, χωρίς υποχρεώσεις) στην ΕΕ, συνιστώντας σοβαρό πλήγμα σε ότι απέμεινε από τον δυνάμει ανεξάρτητο χαρακτήρα της ΕΕ και αναιρώντας τον βασικότερο λόγο που ο Καραμανλής επεδίωξε την ένταξη της Ελλάδας. Θα διευκολύνει πιθανώς μια επόμενη κρίση της ΕΕ (δημιουργώντας δυνάμει Βοσνία στο εσωτερικό της) και δεν αποκλείεται να συμβάλει σε αιματηρή “τελική λύση” του ίδιου του “ελληνικού προβλήματος”.

Τι κάνει και γιατί ο Αναστασιάδης

Αντιμέτωπος ο κ. Αναστασιάδης και βασικά οι ... από πίσω του, με το πολύ πραγματικό ενδεχόμενο να απορριφθεί το εξωφρενικό σχέδιο “λύσης” που ετοιμάζουν σε οποιοδήποτε δημοψήφισμα, αποφάσισαν να ξεπεράσουν τον “σκόπελο” της λαϊκής κυριαρχίας με την υιοθέτηση βασικών ρυθμίσεων του σχεδίου ήδη από τώρα με τη μορφή “προσωρινής συμφωνίας” και την περιβολή τους με διεθνές κύρος μέσω αποφάσεων της ΕΕ και της “πολυμερούς διάσκεψης”, που δεν έχει καμία σχέση με τη διεθνή διάσκεψη που ζητούσε από δεκαετιών η Κύπρος, αλλά αποτελεί ρέπλικα των διασκέψεων της Ζυρίχης και του Λονδίνου. Θυμίζουμε ότι εκείνες οι διασκέψεις και οι συμφωνίες που εκεί συνήφθησαν οδήγησαν στα γεγονότα του 1963 στην Κύπρο, του 1967 στην Ελλάδα και του 1974 πάλι στην Κύπρο (Ανταλκίδειο Ειρήνη είχε αποκαλέσει στη Βουλή των Ελλήνων ο Ηλίας Ηλιού τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, τότε που, ακόμα, γραμμένες με ποταμούς αίματος και με αφόρητο πόνο, οι λέξεις αριστερά και αξιοπρέπεια ήταν σχεδόν ταυτόσημες, δεν είχαν γίνει η μία το αντίθετο της άλλης).

Όταν ο κ. Αναστασιάδης προσέλθει, όπως ετοιμάζεται να κάνει τώρα, στην ΕΕ να την “ενημερώσει” για το δικό του σχέδιο για την ασφάλεια και τις εγγυήσεις, που δεν ξέρει κανείς τι ακριβώς προβλέπει, εκτός από τον ίδιο και τη Νούλαντ, ίσως και δυο-τρεις ακόμα, εκτός των άλλων δημιουργεί τετελεσμένα για τους πολίτες που δεν έχουν ερωτηθεί.

Τι θα πει στους Ευρωπαίους, πριν τα πει στους Κυπρίους; Πιθανότατα θα αποδεχθεί ότι οι Τούρκοι στρατιωτικοί δεν μπορούν να φύγουν αύριο το πρωί (όπως συμφώνησε ακόμα και ο κ. Κοτζιάς σε συνέντευξή του στην Καθημερινή προ διμήνου και ενώ είναι προφανές ότι αν πάρουν οι Τούρκοι αυτό που θέλουν χωρίς να φύγουν, απλούστατα δεν θα φύγουν ποτέ και δεν υπάρχει κανείς για να τους διώξει!). Πιθανότατα θα αποδεχθεί διεθνώς ότι η Κύπρος θα είναι ένα παράξενο κράτος χωρίς δικό του στρατό, αλλά με διεθνείς αστυνομίες χριστιανικών και μουσουλμανικών χωρών (άλλη μια φαινή ιδέα της Αθήνας, ή όσων την συμβουλεύουν και αυτήν), να τηρούν την τάξη (!) και ότι θα διέπεται από ένα παράξενο και παγκοσμίως μοναδικό είδος διεθνών εγγυήσεων.

Με δύο λόγια, ο Αναστασιάδης πάει στο συμβούλιο της ΕΕ και στο ΕΛΚ για να παραιτηθεί, ήδη από τώρα, των πιο βασικών και των πιο εύλογων και νόμιμων διεκδικήσεων όλων των κυβερνήσεων της Αθήνας και της Λευκωσίας μετά το 1974, δηλαδή της πλήρους, χωρίς όρους, άμεσης αποχώρησης των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής, ως προϋπόθεση της όποιας λύσης και της κατάργησης των αποικιοκρατικών εγγυήσεων των συμφωνιών του '60.

Αν αύριο οι Κύπριοι πολίτες ανακαλύψουν, όπως είναι πολύ πιθανό, ότι δεν συμφωνούν με τις ρυθμίσεις που έχει προτείνει, τι θα κάνουν; Θα πάνε εκ των υστέρων να λένε στους Ευρωπαίους ότι διαφωνούν με όσα τους είπε ο ίδιος ο Κύπριος Πρόεδρος και τα συμφώνησε με την Ευρώπη, την Ελλάδα και την Τουρκία;

Ο ξένος παράγων δεν ελπίζει να μεταπείσει τους Κυπρίους για να δεχθούν το σχέδιο που απέρριψαν το 2004 σε ακόμα χειρότερη εκδοχή μάλιστα (αν μπορούμε δηλαδή να το πούμε αυτό, γιατί και τότε και τώρα μιλάμε για τον θάνατο του κράτους). Το μεγάλο όπλο των ξένων στην Κύπρο είναι κυρίως ένα: ο αδίστακτος Πρόεδρος της. Αυτό χρησιμοποιούν ώστε να εξαντλήσουν όλες τις νομιμοφανείς δυνατότητες να παρακάμψουν το δημοψήφισμα, να δεσμεύσουν όσο μπορούν περισσότερο Κύπρο, Ελλάδα και ΕΕ σε μια φόρμουλα διάλυσης του κυπριακού κράτους και να την εφαρμόσουν ήδη από τώρα, όσο και όπου είναι δυνατό.

Ο “σχεδιασμός” προβλέπει “προσωρινή συμφωνία” Ελληνοκυπρίων (δηλαδή Αναστασιάδη-Νούλαντ) και Τουρκοκυπρίων (δηλαδή Ερντογάν), που θα επιχειρηθεί να περιβληθεί διεθνές κύρος μέσω αποφάσεων της ΕΕ και της διάσκεψης των εγγυητριών δυνάμεων (Βρετανία, Ελλάδα, Τουρκία που θα συγκαλέσει ο ΟΗΕ). Οι βασικές πρόνοιες αυτής της “προσωρινής συμφωνίας” θα υιοθετηθούν με νομοθετικές πρωτοβουλίες από τώρα και η Κυπριακή Δημοκρατία ως κρατική οντότητα θα αρχίσει να εξαφανίζεται πολύ προτού γίνει (αν τελικά γίνει) το δημοψήφισμα.

Στο δημοψήφισμα, αν γίνει, οι Κύπριοι πολίτες θα μπορούν να ψηφίσουν ό,τι θέλουν. Αλλά στις πραγματικές τοπικές και διεθνείς συνθήκες η πιθανότητα να ανατρέψουν εκ των υστέρων με την ψήφο τους τετελεσμένα και το νομικό επιχείρημα που θα προσφέρει στην Τουρκία και τον διεθνή παράγοντα η υπογραφή του Αναστασιάδη είναι μηδαμινή. Πέραν του ότι θα εκβιασθούν πολιτικά τότε για να μην απορρίψουν μια συμφωνία που έχουν εγκρίνει με κάποια φόρμουλα και κάποιο τρόπο ο ΟΗΕ, η ΕΕ και η Ελλάδα! Στην καλύτερη περίπτωση θα έχουν απωλέσει την αναμφισβήτητη σήμερα νομιμότητα των αξιώσεών τους, στη χειρότερη το κράτος τους, προϋπόθεση για την επιβίωσή τους.

Δεν ζούμε στο 1967 ή στο 1974. Έτσι και η “τεχνολογία” που τώρα χρησιμοποιείται στην Κύπρο, είναι παραλλαγή της σύγχρονης μεθόδου “νομιμοφανών πραξικοπημάτων”, που χρησιμοποιήθηκε πρόσφατα κατά κόρον στη Λατινική Αμερική, ιδίως στη Βραζιλία, εκεί για την ανατροπή αριστερών κυβερνήσεων. Αυτά όμως τα πραξικοπήματα αφορούσαν την πολιτική των κρατών, όχι την υπόστασή τους. Στην Κύπρο, η διασάλευση των θεμελιωδών σχέσεων κρατικής κυριαρχίας, στις οποίες στηρίχτηκε η ειρήνη μετά το 1974, θα οδηγήσει σχεδόν αναπόφευκτα σε αιματηρές συγκρούσεις κι αυτές δεν θα αφήσουν χωρίς σοβαρότατες συνέπειες την ίδια την Ελλάδα, όπως μαρτυρά όλη η ελληνική ιστορία μετά το 1950.

Αν οι Κύπριοι χάσουν τώρα το κράτος τους, έστω και με κάποια αμφίβολης νομιμότητας φόρμουλα, δεν θα το ξαναβρούν ούτε και στη Δευτέρα Παρουσία. Του ενός δεινός στην Κύπρο, μύρια θα ακολουθήσουν και στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Θα καταλήξουμε να συζητάμε στα καφενεία της Οικουμένης, Έλληνες της Κύπρου και Έλληνες της Ελλάδας, όσοι απομείνουμε, πώς έγινε και χάθηκε όχι ο μισός, όπως το 1922, αλλά ολόκληρος ο ελληνισμός.

Συνταγματική Εκτροπή - Πρόεδρος εκτός νομιμότητας

Ο Κύπριος πρόεδρος κινείται ήδη εκτός της κυπριακής συνταγματικής νομιμότητας (και του ευρωπαϊκού και διεθνούς δικαίου) και εκτός των αρμοδιοτήτων και δικαιοδοσιών του. Έχει ουσιαστικά οικειοποιηθεί εξουσίες ... συντακτικής συνέλευσης, αν όχι του ίδιου του σώματος των Κυπρίων πολιτών που αποφάσισαν τουλάχιστον τι δεν θέλουν, με συντριπτική πλειοψηφία και με άμεση εκδήλωση της βούλησής τους στο δημοψήφισμα του 2004.

Όλα όσα πράττει ο κ. Αναστασιάδης έρχονται σε κατάφωρη αντίθεση με την ισχυρότερη συντακτική πράξη στην κυπριακή ιστορία, την άμεση εντολή του δημοψηφίσματος του 2004.

Αλλά και το δημοψήφισμα να μην είχε προηγηθεί, ακόμα και σε συνταγματικές μοναρχίες είναι αδιανόητο για τον μονάρχη να διαπραγματεύεται την υπόσταση και να συνομολογεί την κατάργηση του κράτους του, καταχρώμενος μιας διαδικασίας που ξεκίνησε ως “διακοινοτική διαπραγμάτευση” και καταλήγει τώρα σε διαπραγμάτευση όρων παράδοσης του κράτους από Πρόεδρο μη έχοντα προς τούτο εντολή από κανέναν άλλο, πλην του “διεθνούς παράγοντος”, για λογαριασμό του οποίου πάντα ενεργούσε και πάντα ενεργεί, περιλαμβανομένης της καταλήστευσης των καταθέσεων στις κυπριακές τράπεζες.

Δεν συζητάνε στις “διακοινοτικές”, υπό τον όρο έστω εκ των υστέρων επικύρωσης από τους πολίτες, για τα δικαιώματα που οφείλει να απολαμβάνει η τουρκοκυπριακή μειονότητα του πληθυσμού και πως θα πρέπει να οργανωθούν οι σχέσεις των δύο κοινοτήτων. Μια τέτοια συζήτηση, αν ήταν ειλικρινής, και αν αποσκοπούσε σε οποιαδήποτε πραγματική συμφιλίωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, δεν θα μπορούσε να γίνει εν κρυπτώ και εν παραβύστω από κρατικούς αξιωματούχους, εντεταλμένους της Άγκυρας, δυτικούς διπλωμάτες και διάφορους παράγοντες του παρασκηνίου. Αν συζητάμε για πραγματική λύση του κυπριακού και όχι πως θα ξαναπνίξουμε στο αίμα το νησί, τότε οι ίδιες οι δύο κοινότητες θα έπρεπε να συζητήσουν ανοιχτά για το πώς θέλουν να ζήσουν σε πολύ διαφορετικές από σήμερα συνθήκες.

Στην πραγματικότητα δεν επιχειρείται καμία συμφιλίωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Δεν μπορεί να επιτευχθεί συμφιλίωση, όταν οι Ελληνοκύπριοι μιλάνε για κυπριακό κράτος και οι Τουρκοκύπριοι για δύο κράτη. Αυτό που φτιάχνεται στην Κύπρο είναι το σκηνικό της επόμενης σύγκρουσης.

Ξεχνάμε πολύ εύκολα την ιστορία μας και θα την πατήσουμε πολύ άσχημα. Το 1963, ο Βρετανός αξιωματικός Μπράμπαντ συνόδευσε τον Αμερικανό Υφυπουργό Τζωρτζ Μπωλ για να του δείξει από το ελικόπτερο το εντυπωσιακό έργο που είχε κάνει για την ειρήνευση Ελλήνων και Τούρκων. Όταν κατέβηκαν από το ελικόπτερο ο Μπωλ του είπε. «Έκανες έξοχη

δουλειά. Μόνο που το πήρες λάθος. Δεν θέλουμε να ειρηνεύσουν αυτοί». (τα διηγήθηκε ο ίδιος στο βιβλίο του).

Η διακοινοτική διαπραγμάτευση έχει προ πολλού εξελιχθεί σε συζήτηση για το πώς θα διαλυθεί το κυπριακό κράτος και σε τι καθεστώς θα ζει όχι η τουρκοκυπριακή μειονότητα, αλλά η ελληνοκυπριακή πλειονότητα.

Ποιος μπορεί να ονομάσει κράτος ένα μόρφωμα που δεν θα έχει δικό του στρατό και αστυνομία, αλλά ξένοι στρατοί και αστυνομίες θα τηρούν την τάξη; Τι είδους δημοκρατία θα είναι αυτή όπου η πλειοψηφία δεν θα έχει σε κανένα θέμα δικαίωμα να παίρνει αποφάσεις και αυτές θα παραπέμπονται (σε περίπτωση διαφωνίας της μειοψηφίας) σε ξένους ή σε κλήρωση;

Πρέπει εξάλλου να έχει έρθει κάποιος από τον Άρη για να πιστέψει ότι θα ανεχτούν οι Έλληνες του νησιού υποχρεωτικά Τούρκο εκ περιτροπής Πρόεδρο, που δεν θα τον έχουν επιλέξει οι ίδιοι, αλλά θα τους τον φέρει καπέλο η συμφωνία του Αναστασιάδη.

Πολύ φοβάμαι ότι, προτού σφαχτούν με τους Τούρκους, οι Έλληνες θα κινδυνεύσουν να σφαχτούν μεταξύ τους. Αυτό που αρχίζει τώρα είναι το φιλμ 1960-'74, μόνο που η ταινία γυρνάει από το τέλος προς την αρχή.

Ο κ. Αναστασιάδης διαπραγματεύεται και ετοιμάζεται τώρα να προσυπογράψει και να προσδώσει αυξημένο “νομότυπο” και διεθνές κύρος, σε ρυθμίσεις που όχι μόνο δεν έχουν συμφωνήσει, αλλά ούτε καν τις ξέρουν οι άμοιροι υπήκοοί του στις λεπτομέρειές τους, ούτε καν τα πολιτικά κόμματα στην Κύπρο.

Ήδη όμως, και επί τη βάσει των όσων έχουν δημοσιοποιηθεί, αν το σχέδιό του ολοκληρωθεί, θα θέσει σε βέβαιο κίνδυνο όχι μόνο τους Έλληνες της Κύπρου, αλλά και την ειρήνη στη Μεγαλόνησο και μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Υπάρχουν τρόποι αντίδρασης;

Αυτά που γίνονται στην Κύπρο είναι η γεωπολιτική “παραλλαγή του δόγματος του σοκ”. Όλοι περιμένουν την επανάληψη του 2004. Ψυχολογικά ετοιμάζονται να ξαναδώσουν τη μάχη του 2004 και να την ξανακερδίσουν. Ο αντίπαλος όμως δεν είναι κουτός να κάνει τα ίδια. Θα έρθει από κει που δεν τον περιμένουν, τα χτυπήματα θα είναι γρήγορα, μέσα στις γιορτές, το έργο θα τελειώσει προτού καλά καλά καταλάβουν τι γίνεται και πώς πρέπει να αντιδράσουν.

Είναι δουλειά της κυπριακής αντιπολίτευσης να αποφασίσει πώς θα δράσει. Αν, όμως δεν κινηθεί έγκαιρα και σωστά, είναι προφανές ότι σε λίγο δεν θα υπάρχει ούτε Κύπρος, ούτε αντιπολίτευση. Αν δεν καταγγείλει τώρα τη βαριά συνταγματική εκτροπή που συντελείται, χρησιμοποιώντας όλα τα νόμιμα μέσα για να σταματήσει τον Πρόεδρο δεν θα έχει αύριο τη δυνατότητα να το κάνει.

Και πρέπει να το κάνει και διεθνώς. Στις συνθήκες που αντιμετωπίζει τώρα ο κυπριακός λαός, συνθήκες άμεσης και ύψιστης απειλής όχι από έξω, αλλά από μέσα, ο ΟΗΕ, τα μόνιμα μέλη του Σ.Α., η ελληνική και βρετανική κυβέρνηση και αντιπολίτευση, η Ε.Ε. και οι ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις πρέπει να ενημερωθούν από κάποιον επίσημα από τους εκπροσώπους της διαπιστωμένης άλλωστε βούλησης του κυπριακού λαού ότι αυτά που γίνονται εν ονόματί του δεν γίνονται και με τη συγκατάθεσή του, παραβιάζουν βασικές αρχές του δικαίου και συνιστούν συνταγματική εκτροπή. Η σιωπή επί του προκειμένου θα εκληφθεί ως συγκατάθεση. Φυσικά θα κατηγορηθεί η αντιπολίτευση αν τα κάνει αυτά. Αλλά σημασία τώρα δεν έχουν τόσο οι καλοί τρόποι και η εικόνα, όσο η ουσία, η σωτηρία της Κύπρου και των ανθρώπων της. Αύριο θα είναι πολύ αργά.

Η κυπριακή αντιπολίτευση κρατάει πιθανώς στα χέρια της, αλλά δεν θα την κρατάει για πολύ, όχι μόνο τη μοίρα της Κύπρου, αλλά και του ελληνισμού στο σύνολό του. Αν δεν κινηθεί τώρα, θα παρακολουθεί αύριο και μαζί της όλοι μας την καταστροφή.